

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 23

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 ianuarie 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
760/2001. — Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 32/1998 privind organizarea cabinetului demnitarului din administrația publică centrală	2-3	și celelalte instanțe judecătorești, parchetele de pe lângă aceste instanțe, precum și de alte unități din sistemul justiției.....	5-6
1.103/2001. — Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 32/1998 privind organizarea cabinetului demnitarului din administrația publică centrală.....	3	1.106/2001. — Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii nr. 91/1996 cu privire la asigurarea facultativă a autovehiculelor deținute de Președinția României, Camera Deputaților, Senat, Guvern, ministere și celelalte autorități ale administrației publice centrale și locale, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, Serviciul de Protecție și Pază, Curtea Supremă de Justiție și celelalte instanțe judecătorești, parchetele de pe lângă aceste instanțe, precum și de alte unități din sistemul justiției	6
★			
761/2001. — Lege privind respingerea Ordonanței Guvernului nr. 131/1998 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 66/1997 privind regimul investițiilor străine în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat.....	3-4		
1.104/2001. — Decret pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței Guvernului nr. 131/1998 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 66/1997 privind regimul investițiilor străine în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat	4		
★			
762/2001. — Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 73/2001 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 26/1998 privind regimul de confecționare a plăcilor cu numere de înmatriculare pentru vehicule rutiere.....	4-5	792/2001. — Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 66/1997 privind regimul investițiilor străine în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat	7
1.105/2001. — Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 73/2001 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 26/1998 privind regimul de confecționare a plăcilor cu numere de înmatriculare pentru vehicule rutiere	5	1.135/2001. — Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 66/1997 privind regimul investițiilor străine în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat	8
★			
763/2001. — Lege pentru modificarea Legii nr. 91/1996 cu privire la asigurarea facultativă a autovehiculelor deținute de Președinția României, Camera Deputaților, Senat, Guvern, ministere și celelalte autorități ale administrației publice centrale și locale, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, Serviciul de Protecție și Pază, Curtea Supremă de Justiție		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
		Decizia nr. 284 din 30 octombrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 1999	8-10
		Decizia nr. 288 din 1 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală....	10-12
		Decizia nr. 290 din 1 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și ale art. 172 alin. 2 din Codul de procedură penală	12-14
		Decizia nr. 317 din 20 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată	15-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 32/1998 privind organizarea cabinetului demnitarului din administrația publică centrală

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 32 din 30 ianuarie 1998 privind organizarea cabinetului demnitarului din administrația publică centrală, emisă în temeiul art. 1 lit. i) din Legea nr. 221/1997 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 30 ianuarie 1998, cu următoarele modificări:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — În sensul prezentei ordonanțe, prin *demnitar din administrația publică centrală*, denumit în continuare *demnitar*, se înțelege: primul-ministru, ministrul, secretarul de stat și asimilații acestuia, precum și prefectul ca reprezentant al Guvernului.“

2. Articolul 2 va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — În cadrul aparatului de lucru al Guvernului, al aparatului ministerelor, cu excepția Ministerului Apărării

Naționale, al organelor de specialitate ale administrației publice centrale, precum și în aparatul propriu al prefecturilor se organizează și funcționează, în subordinea demnitarului, cabinetul demnitarului din administrația publică centrală, denumit în continuare *cabinetul demnitarului*.“

3. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — Cabinetul demnitarului este un compartiment distinct, care poate cuprinde următoarele funcții: director de cabinet, asistent de cabinet, consilier personal, secretar personal, precum și curier personal.“

4. Articolul 9 va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Structurile aprobate prin actele normative de organizare și funcționare a instituțiilor prevăzute la art. 2 se modifică corespunzător prevederilor prezentei ordonanțe.“

5. Anexa nr. 1 va avea următorul cuprins:

„ANEXA Nr. 1

Numărul maxim de posturi din cabinetul demnitarului, pe funcții și niveluri de demnitari

Nr. crt.	Demnitar	Funcții în cabinetul demnitarului				
		Director de cabinet	Asistent de cabinet	Consilier personal	Secretar personal	Curier personal
1.	Prim-ministru	1	3	14	3	2
2.	Ministru	1	3	8	2	2
3.	Ministru-delegat pe lângă primul-ministru	1	3	8	2	2
4.	Secretar de stat	1	2	4	2	2
5.	Conducător de organ de specialitate al administrației publice centrale în subordinea Guvernului	1	2	4	2	2
6.	Prefect	1	2	2	1	1“

6. Titlul anexei nr. 2 va avea următorul cuprins: *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind „Echivalarea, din punct de vedere al salarizării, a sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul funcțiilor din cabinetul demnitarului cu cele prevăzute în contractual din sectorul bugetar“*

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 26 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALEXANDRU ATHANASIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 29 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 29 decembrie 2001.
Nr. 760.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 32/1998 privind organizarea cabinetului demnitarului din administrația publică centrală

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 32/1998 privind organizarea cabinetului demnitarului din administrația publică centrală și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 28 decembrie 2001.
Nr. 1.103.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind respingerea Ordonanței Guvernului nr. 131/1998 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 66/1997 privind regimul investițiilor străine în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța Guvernului nr. 66/1997 privind regimul investițiilor străine în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat, emisă nr. 131 din 31 august 1998 pentru modificarea Ordonanței

în temeiul art. 1 pct. 1 lit. m) din Legea nr. 148/1998 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 31 august 1998.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 15 octombrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 29 decembrie 2001.
Nr. 761.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței
Guvernului nr. 131/1998 pentru modificarea Ordonanței
Guvernului nr. 66/1997 privind regimul investițiilor străine
în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind respingerea Ordonanței Guvernului nr. 131/1998 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 66/1997 privind regimul investițiilor străine în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 28 decembrie 2001.
Nr. 1.104.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 73/2001 pentru modificarea și completarea
Ordonanței Guvernului nr. 26/1998 privind regimul de confecționare a plăcilor cu numere
de înmatriculare pentru vehicule rutiere**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 73 din 30 august 2001 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 26/1998 privind regimul de confecționare a plăcilor cu numere de înmatriculare pentru

vehicule rutiere, adoptată în temeiul art. 1 pct. VI.7 din Ordonanța și publicată în Monitorul Oficial al României, Legea nr. 324/2001 privind abilitarea Guvernului de a emite Partea I, nr. 540 din 1 septembrie 2001.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 20 septembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 29 decembrie 2001.
Nr. 762.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței
Guvernului nr. 73/2001 pentru modificarea și completarea
Ordonanței Guvernului nr. 26/1998 privind regimul
de confecționare a plăcilor cu numere de înmatriculare
pentru vehicule rutiere**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 73/2001 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 26/1998 privind regimul de confecționare a plăcilor cu numere de înmatriculare pentru vehicule rutiere și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 28 decembrie 2001.
Nr. 1.105.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea Legii nr. 91/1996 cu privire la asigurarea facultativă a autovehiculelor deținute de Președinția României, Camera Deputaților, Senat, Guvern, ministere și celelalte autorități ale administrației publice centrale și locale, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, Serviciul de Protecție și Pază, Curtea Supremă de Justiție și celelalte instanțe judecătorești, parchetele de pe lângă aceste instanțe, precum și de alte unități din sistemul justiției

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Legea nr. 91/1996 cu privire la asigurarea facultativă a autovehiculelor deținute de Președinția României, Camera Deputaților, Senat, Guvern, ministere și celelalte autorități ale administrației publice centrale și

locale, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, Serviciul de Protecție și Pază, Curtea Supremă de Justiție și celelalte instanțe judecătorești, parchetele de pe lângă aceste instanțe,

precum și de alte unități din sistemul justiției, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 7 mai 1998, se modifică după cum urmează:

1. Titlul legii va avea următorul cuprins:

„LEGE

cu privire la asigurarea facultativă a autovehiculelor deținute de Administrația prezidențială, Camera Deputaților, Senat, Guvern, ministere și celelalte autorități ale administrației publice centrale și locale, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, Serviciul de Protecție și Pază, Curtea Supremă de Justiție și celelalte instanțe judecătorești, parchetele de pe lângă aceste instanțe, alte unități din sistemul justiției, precum și de casele de asigurări de sănătate“

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 18 octombrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 29 decembrie 2001.
Nr. 763.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru modificarea Legii nr. 91/1996 cu privire la asigurarea facultativă a autovehiculelor deținute de Președinția României, Camera Deputaților, Senat, Guvern, ministere și celelalte autorități ale administrației publice centrale și locale, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, Serviciul de Protecție și Pază, Curtea Supremă de Justiție și celelalte instanțe judecătorești, parchetele de pe lângă aceste instanțe, precum și de alte unități din sistemul justiției

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea Legii nr. 91/1996 cu privire la asigurarea facultativă a autovehiculelor deținute de Președinția României, Camera Deputaților, Senat, Guvern, ministere și celelalte autorități ale administrației publice centrale și locale, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Consiliul Legislativ, Avocatul Poporului, Serviciul de Protecție și Pază, Curtea Supremă de Justiție și celelalte instanțe judecătorești, parchetele de pe lângă aceste instanțe, precum și de alte unități din sistemul justiției și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 28 decembrie 2001.
Nr. 1.106.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 66/1997
privind regimul investițiilor străine în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 66 din 28 august 1997 privind regimul investițiilor străine în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat, emisă în temeiul art. 1 lit. c) din Legea nr. 34/1997 pentru abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 30 august 1997, cu următoarele modificări și completări:

1. Articolul 1 va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — În înțelesul prezentei ordonanțe, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *titluri de stat* — înscrisuri care constituie datoria publică a României, sub formă de bonuri, certificate de trezorerie și alte instrumente cu scadențe de un an sau până la un an, obligațiuni și alte instrumente cu scadențe mai mari de un an, constituind împrumuturile statului, în moneda națională și/sau în valută, pe termen scurt, mediu și lung;

b) *investiție de portofoliu* — dobândirea de titluri de stat de pe piețele organizate ale titlurilor de stat de către o persoană fizică sau juridică nerezidentă, prin intermediari autorizați în operațiuni cu titluri de stat;

c) *investitori nerezidenți* — persoane fizice sau juridice nerezidente care investesc în România în titluri de stat;

d) *intermediari autorizați în operațiunile cu titluri de stat pe piața primară* — bănci, societăți de valori mobiliare sau alte instituții autorizate de Banca Națională a României să participe pe piața primară a titlurilor de stat.“

2. Articolul 2 se abrogă.

3. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) Investitorii nerezidenți pot achiziționa titluri de stat de pe piața primară prin intermediari autorizați în operațiuni cu titluri de stat pe piața primară, în condițiile stabilite de Ministerul Finanțelor Publice, cu avizul prealabil al Băncii Naționale a României și în conformitate cu reglementările în vigoare privind tranzacțiile cu titluri de stat.

(2) Tranzacționarea titlurilor de stat pe piața secundară poate fi efectuată de persoanele nerezidente prin intermediari autorizați de Banca Națională a României în operațiuni cu titluri de stat.

(3) Participarea investitorilor nerezidenți pe piața titlurilor de stat este autorizată prin prospectul de emisiune.“

4. Articolul 4 se abrogă.

5. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — Ministerul Finanțelor Publice va indica, prin ordin al ministrului, acele serii de titluri de stat deschise participării investitorilor nerezidenți.“

6. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Dreptul de proprietate și tranzacțiile cu titluri de stat sunt evidențiate prin înregistrările efectuate în conformitate cu reglementările în vigoare privind tranzacțiile cu titluri de stat.“

7. Articolul 7 va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Operațiunile de repatriere a capitalului investit și a veniturilor realizate în urma investiției de portofoliu obținute prin cumpărarea de titluri de stat se pot efectua începând cu data decontării tranzacției.

(2) Tranzacțiile valutare cu privire la investițiile străine în titluri de stat se vor supune reglementărilor privind efectuarea operațiunilor valutare elaborate de Banca Națională a României.“

8. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Repatrierea investiției de portofoliu efectuate, a veniturilor realizate din tranzacțiile cu titluri de stat se efectuează în valută convertibilă, este liberă și nu face obiectul impozitării în România.“

9. Articolele 9—11 se abrogă.

Art. II. — Referirile la titlurile de stat din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/1997 privind regimul investițiilor străine în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 19 iunie 1997, se elimină.

Art. III. — Operațiunile cu titluri de stat emise de Ministerul Finanțelor Publice până la data intrării în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 131 din 31 august 1998, al căror termen de scadență se împlinște după această dată, sunt supuse prevederilor legale în vigoare la data emiterii lor.

Art. IV. — Ordonanța Guvernului nr. 131 din 31 august 1998 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 66/1997 privind regimul investițiilor străine în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 31 august 1998, se abrogă.

Art. V. — Ordonanța Guvernului nr. 66/1997 privind regimul investițiilor străine în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat, cu modificările aduse prin prezenta lege, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 15 octombrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI

NICOLAE VĂCĂROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 29 decembrie 2001.

Nr. 792.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea
Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 66/1997
privind regimul investițiilor străine în România,
realizate prin cumpărarea de titluri de stat

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 66/1997 privind regimul investițiilor străine în România, realizate prin cumpărarea de titluri de stat, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 28 decembrie 2001.

Nr. 1.135.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 284

din 30 octombrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 1999

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 1999, excepție ridicată de Daniel Viloiu în Dosarul nr. 6.798/2001 al Judecătoria Craiova.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca fiind neîntemeiată, deoarece dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate. Drepturile bănești ale autorului excepției au devenit efective începând cu 1 decembrie 1999, dată prevăzută de Legea nr. 138/1999.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 iunie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 6.798/2001, **Judecătoria Craiova a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 1999**, excepție ridicată de Daniel Viloiu într-un dosar având ca obiect judecarea cererii acestuia referitoare la plata drepturilor salariale și a ajutorului de 21 de solde lunare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 8 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999 sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât unele cadre militare primesc ajutoarele bănești prevăzute de Legea nr. 138/1999, iar altele nu, diferențierea făcându-se în raport cu data trecerii în rezervă și a pensionării. Datorită dispozițiilor legale criticate, prevederile Legii nr. 138/1999 nu se aplică de la data intrării în vigoare a acesteia, în mod nelegal fiind amânata aplicarea lor până la data de 1 decembrie 1999. Totodată se arată că mențiunea, în art. 8 alin. (3) din lege, a aplicării dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 0282/1993

„este ilegală și neconstituțională, deoarece aceste dispoziții au fost abrogate anterior, prin intrarea în vigoare a Legii nr. 138/1999“.

Judecătoria Craiova, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, întrucât dispozițiile art. 8 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999 nu creează o situație de inegalitate în fața legii, în sensul art. 16 alin. (1) din Constituție.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale criticate este neîntemeiată. Dispozițiile art. 8 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999 nu încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor, având în vedere că în perioada 1 august—1 decembrie 1999 nici o categorie de militari nu a beneficiat de drepturile bănești majorate potrivit reglementărilor Legii nr. 138/1999. Se mai arată că amânarea punerii în aplicare a Legii nr. 138/1999 constituie o problemă de legalitate, iar nu una de constituționalitate, dispunerea unei asemenea amânări fiind „un atribut exclusiv al legiuitorului“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 și 465 bis din 24 septembrie 1999, aprobată prin Legea nr. 44/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 18 aprilie 2000. Aceste dispoziții legale au următoarea redacție:

„(2) *Prevederile Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții se aplică începând cu data de 1 decembrie 1999.*

(3) *Până la data de 1 decembrie 1999 se aplică în continuare prevederile Hotărârii Guvernului nr. 0282/1993 cu privire la salarizarea personalului militar și civil din Ministerul Apărării Naționale, Ministerul de Interne, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază și Serviciul de Telecomunicații Speciale, cu modificările și completările ulterioare.*“

1. În susținerea excepției autorul acesteia arată că prin aplicarea dispozițiilor art. 8 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999 „se creează o vădită inechitate“ între cadrele militare pensionate în perioada 1 august 1999 — 1 decembrie 1999, la care fac referire

prevederile legale criticate, și cei pensionați în baza dispozițiilor art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 22 iulie 1999, potrivit căroră:

„(1) *La trecerea în rezervă sau direct în retragere, cu drept la pensie, cadrele militare, pentru activitatea depusă, în funcție de vechimea efectivă ca militar și ca salariat civil în cadrul ministerelor și instituțiilor centrale prevăzute la art. 1, beneficiază de un ajutor neimpozabil stabilit în raport cu solda lunară brută avută în luna schimbării poziției de activitate [...] (3—20 de solde în funcție de vechime).*

(2) *Cadrele militare în activitate trecute în rezervă, cu drept la pensie de serviciu, înainte de împlinirea vârstei prevăzute de reglementările în vigoare, mai beneficiază, pentru fiecare an rămas până la limita de vârstă, de un ajutor egal cu două solde brute neimpozabile.*“

Potrivit dispozițiilor art. 72 din Legea nr. 138/1999, „Prezenta lege intră în vigoare la data de întâi a lunii următoare publicării în Monitorul Oficial al României“.

În felul acesta, potrivit opiniei autorului excepției, se încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, potrivit căroră „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări“.

Analizând excepția de neconstituționalitate sub acest aspect, Curtea constată că nu este întemeiată.

Dispozițiile art. 8 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999 cuprind o normă cu caracter aplicativ prin care se stabilește data de la care personalul militar și civil din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională va beneficia de prevederile Legii nr. 138/1999. Această reglementare este necesară în condițiile în care legiuitorul a prevăzut, la art. 69 din Legea nr. 138/1999, că „Acordarea drepturilor bănești reglementate prin prezenta lege se va face în limita fondurilor bugetare aprobate anual ministerelor și instituțiilor centrale prevăzute la art. 1“, respectiv pentru anul 1999, în limita fondurilor aprobate prin Legea bugetului de stat pe anul 1999 nr. 36/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 și 97 bis din 8 martie 1999, cu rectificările ulterioare, inclusiv prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999. În aceste condiții prevederile legale criticate nu fac vreo discriminare între cadrele militare sau civile la care fac referire dispozițiile Legii nr. 138/1999, ele aplicându-se deopotrivă tuturor acestor categorii de angajați. Așadar, textul de lege criticat nu vizează crearea unor situații juridice privilegiate pentru o anumită categorie de salariați, ci urmărește reglementarea valorificării, în condiții egale, a unor drepturi convenite acestora.

Aplicarea într-o anumită perioadă a dispozițiilor Legii nr. 138/1999 sau ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 140/1999 constituie o problemă legată de acțiunea în timp a normelor juridice, problemă a cărei rezolvare intră în competența instanțelor judecătorești, ținând seama și de prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit căroră „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile“. Astfel fiind, aceasta nu poate constitui obiect al controlului de constituționalitate, întrucât, conform dispozițiilor art. 2 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992, republicată, „[...] Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției“.

2. Autorul excepției de neconstituționalitate, fără a indica un anume text constituțional care ar fi fost încălcat, consideră că invocarea aplicării prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 0282/1993 în art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999 este neconstituțională, deoarece această hotărâre a Guvernului a fost abrogată implicit prin intrarea în vigoare a Legii nr. 138/1999.

Curtea constată că este neîntemeiată și această susținere. Examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acelui text cu dispozițiile con-

stituționale pretins încălcate. Problema aplicabilității dispozițiilor art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999, prin care s-a reglementat modalitatea de salarizare a personalului militar și civil din Ministerul Apărării Naționale, Ministerul de Interne, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază și Serviciul de Telecomunicații Speciale, vizează, de asemenea, reguli privind interpretarea și aplicarea normelor juridice care nu aparțin competenței Curții Constituționale.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 12, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/1999 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 1999, excepție ridicată de Daniel Viloiu în Dosarul nr. 6.798/2001 al Judecătoriei Craiova.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 octombrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 288

din 1 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Neculai și Duman Palfi în Dosarul nr. 3.285/2001 al Curții de Apel Pitești — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 141 din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile constituționale ale art. 21, referitoare la liberul acces la justiție și nici pe cele ale art. 20 alin. (2), referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului. Dimpotrivă, dreptul la un recurs efectiv există, deoarece încheierea poate fi atacată cu recurs atât de procuror, cât și de inculpat, în conformitate chiar cu dispozițiile legale criticate, prevederi care nu contravin textelor constituționale invocate și nici celor ale art. 5 pct. 4 și ale

art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În final se arată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 141 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin mai multe decizii (de exemplu, prin Decizia nr. 180 din 14 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490/2001), statuând că acestea nu contravin Constituției. Întrucât nu se invocă elemente noi care să determine o reconsiderare a jurisprudenței Curții, solicită respingerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 3.285/2001, **Curtea de Apel Pitești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Gheorghe Neculai și Duman Palfi în recursul declarat împotriva Încheierii din 31 mai 2001 prin care Tribunalul Argeș — Secția penală a respins cererea acestora de revocare a arestării preventive luate față de ei, precum și cererea de înlocuire a arestării preventive cu obligarea de a nu părăsi localitatea, prevăzută la art. 136 lit. b) din Codul de procedură penală, apreciind că nu au încetat cauzele și condițiile care au dus la arestarea inculpaților.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 alin. (2), referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 pct. 1 din Protocolul adițional nr. 7 la această convenție. Textul de lege criticat este considerat neconstituțional de către autorii excepției, deoarece nu prevede calea de atac a recursului și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de revocare a măsurii arestării preventive. De asemenea, se consideră că este încălcat „dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală”, principiu prevăzut de Protocolul nr. 7 la convenție.

Exprimându-și opinia asupra excepției, instanța de judecată consideră că aceasta este întemeiată, apreciind că, în raport cu prevederile art. 20 alin. (2) din Constituție, referitoare la prioritatea reglementărilor din tratatele internaționale privind drepturile omului în cazul existenței unei neconcordanțe între legile interne și aceste tratate, la care România este parte, textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece contravine Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, „în care este consacrat principiul dreptului la două grade de jurisdicție în materie penală”. În final se arată că „Soluționarea pe fond a cauzelor penale presupune o activitate ce se poate prelungi în timp, iar posibilitatea de a uza de calea de atac a recursului o dată cu fondul cauzei constituie o îngrijorare a drepturilor constituționale ale părților, cu consecințe deosebite ce vizează starea de libertate”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece „principiul dublului grad de jurisdicție se aplică, așa cum textual prevede Protocolul nr. 7, persoanelor găsite vinovate de către un tribunal, prin urmare persoanelor condamnate de prima instanță. Or, textul art. 141 din Codul de procedură penală are un cu totul alt obiect de reglementare, și anume arestarea preventivă. Prin urmare, dispozițiile din protocol nu sunt aplicabile art. 141 din Codul de procedură penală”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției și ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, inclusiv la cele ale Protocolului nr. 7 adițional la convenție, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Din cuprinsul încheierii de sesizare rezultă că este contestată legitimitatea constituțională a dispozițiilor art. 141 din Codul de procedură penală.

Curtea constată însă că în realitate obiectul excepției îl constituie doar dispozițiile alin. 1 al art. 141 din Codul de procedură penală, iar nu ale întregului articol, autorii excepției considerând textul art. 141 din Codul de procedură penală ca fiind neconstituțional deoarece nu prevede calea de atac a recursului și împotriva încheierii prin care se respinge cererea de revocare a măsurii arestării preventive (cale de atac prevăzută de alin. 1 contra altor

încheieri privind măsurile preventive). Or, alin. 2 al aceluiași articol se referă la recursul declarat împotriva acelor încheieri prin care s-a dispus luarea unei măsuri preventive, dispoziții care nu fac obiectul criticilor de neconstituționalitate.

Dispozițiile art. 141 alin. 1 au următorul conținut: „*Încheierea dată în primă instanță prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive poate fi atacată separat cu recurs, de procuror sau de inculpat. Termenul de recurs este de 3 zile și curge de la pronunțare pentru cei prezenți și de la comunicare pentru cei lipsă.*”

În susținerea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia au invocat următoarele prevederi constituționale:

— Art. 20 alin. (2): „*Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.*”

În acest sens autorii excepțiilor susțin că textul de lege criticat încalcă și prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la două grade de jurisdicție.

Curtea observă că acest drept este prevăzut de art. 2 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care are următoarea redactare: „*1. Orice persoană declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară. Exercițarea acestui drept, inclusiv motivele pentru care acesta poate fi exercitat, sunt reglementate de lege.*”

2. Acest drept poate face obiectul unor excepții în cazul infracțiunilor minore, așa cum acestea sunt definite de lege, sau când cel interesat a fost judecat în primă instanță de către cea mai înaltă jurisdicție ori a fost declarat vinovat și condamnat ca urmare a unui recurs împotriva achitării sale.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată pentru considerentele ce urmează:

Dispozițiile art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală prevăd posibilitatea atacării separat cu recurs, de procuror sau de inculpat, a încheierii date în primă instanță prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive.

Curtea observă că aceste dispoziții se referă la o hotărâre care nu soluționează fondul cauzei, ci care privește o măsură procesuală provizorie, chiar dacă aceasta este privativă de libertate. Inculpatul sau învinuitul poate cere punerea sa în libertate provizorie sub control judiciar sau pe cauțiune, conform art. 5 alin. 5 din Codul de procedură penală, în tot cursul procesului penal, iar dacă nu mai există temei care să justifice menținerea măsurii preventive, aceasta trebuie revocată din oficiu sau la cerere, potrivit art. 139 alin. 2 din Codul de procedură penală.

Așadar, Curtea constată că nu au incidență în cauză prevederile art. 2 pct. 1 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care se referă la dreptul oricărei persoane „*declarată vinovată de o infracțiune penală*” de a cere „*examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară*”, deci la dreptul la o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești prin care se constată vinovăția penală a unei persoane, iar nu la dreptul la recurs împotriva încheierilor privind măsurile preventive.

În sfârșit, Curtea constată că nu se pune problema existenței unor neconcordanțe între reglementările internaționale privitoare la drepturile fundamentale ale omului, menționate mai sus, reglementări care nu au incidență

în cauză, și legile interne, respectiv Codul de procedură penală (în speță, art. 141 alin. 1), și, prin urmare, reține că nici prevederile art. 20 alin. (2) din Constituție nu sunt încălcate.

Pe de altă parte, faptul că legiuitorul nu a prevăzut, separat, calea de atac împotriva încheierii prin care a fost respinsă cererea de revocare a măsurii arestării preventive nu poate fi considerat neconstituțional, fiind atributul exclusiv al legiuitorului de a reglementa asemenea căi de atac, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, care prevede: „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.*”

De altfel, asupra constituționalității dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, respingând excepțiile ridi-

cate (spre exemplu: Decizia nr. 649 din 16 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 19 februarie 1998, și Decizia nr. 38 din 26 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 13 mai 1998). Prin aceste decizii Curtea a reținut că „restrângerea prin lege a căilor de atac este constituțională, nefiind contrară dispozițiilor art. 128 din Constituție”.

Curtea constată că atât considerentele, cât și soluțiile pronunțate prin aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gheorghe Neculai și Duman Palfi în Dosarul nr. 3.285/2001 al Curții de Apel Pitești — Secția penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 noiembrie 2001.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 290

din 1 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și ale art. 172 alin. 2 din Codul de procedură penală

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și ale art. 172 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Andrei Cristian Rusu în Dosarul nr. 10.261/2001 al Judecătoria Sectorului 6 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că anterior Curtea Constituțională a mai fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale, excepții pe care le-a respins ca neîntemeiate. Invocă în

acest sens Decizia nr. 210 din 26 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 5 martie 2001, și Decizia nr. 152 din 10 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 463 din 14 august 2001. Mai arată că, întrucât argumentele care stau la baza excepției de neconstituționalitate nu aduc elemente noi care să determine schimbarea practicii Curții, soluția care se impune este respingerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 aprilie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 10.261/2001, **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și ale art. 172 alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată, prin apărător, de Andrei Cristian Rusu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 224 din Codul de procedură

penală, referitoare la actele premergătoare urmăririi penale, raportate la dispozițiile art. 172 alin. 2 din același cod, referitoare la asistența juridică obligatorie în cursul urmăririi penale, sunt contrare prevederilor art. 20, art. 24 alin. (1) și ale art. 49 din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Autorul excepției mai arată că pe parcursul procesului său penal s-a încălcat dreptul inculpatului la apărare, în sensul că în cursul actelor premergătoare nu a avut posibilitatea să fie asistat de un avocat.

Judecătoria Sectorului 6 București, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile art. 224 și ale art. 172 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât apărătorul unei persoane față de care se efectuează acte premergătoare nu este împiedicat să asiste la efectuarea acestor acte. Împrejurarea că art. 224 din Codul de procedură penală nu prevede acest drept al apărătorului nu conduce la interpretarea că textul ar fi neconstituțional, atât timp cât dispozițiile art. 171 și următoarele din Codul de procedură penală, privitoare la asistența juridică și reprezentare, sunt aplicabile pe toată durata procesului penal.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. 2 și ale art. 224 din Codul de procedură penală este neîntemeiată în raport cu prevederile art. 24, 20 și 49 din Constituție. În motivarea punctului de vedere se menționează că actele premergătoare se plasează în afara procesului penal și că în cadrul lor se pot desfășura anumite activități care, prin specificul lor, urmăresc completarea ori verificarea informațiilor pe care organele de urmărire penală le dețin într-o anumită cauză. Aceste acte premergătoare se realizează în vederea începerii urmăririi penale și se situează înainte de declanșarea fazei urmăririi penale, deci de începerea procesului penal. De aceea actele premergătoare nu sunt de natură să aducă atingere dreptului la apărare, atât timp cât acest drept este pe deplin respectat în cursul procesului penal, așa cum precizează art. 24 din Constituție.

În ceea ce privește dispozițiile art. 172 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, acestea nu fac altceva decât să transpună în Codul de procedură penală garanțiile prevăzute la art. 24 din Constituție, prin acordarea posibilității părților de a avea garantat, pe tot parcursul procesului penal, dreptul la apărare și de a beneficia, în cursul urmăririi penale, de un avocat. Se arată că din redactarea art. 224 și a art. 172 alin. 2 din Codul de procedură penală nu rezultă o încălcare a art. 49 din Constituție, așa cum s-a susținut, iar în ceea ce privește dreptul oricărui acuzat de a fi informat asupra naturii acuzației ce i se aduce, acesta este reflectat în art. 6 din Codul de procedură penală. În fine, se arată că dispozițiile legale criticate nu sunt contrare nici prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul oricărui acuzat de a fi informat asupra naturii acuzației și de a dispune de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale. Se

argumentează în acest sens că, dacă printre actele premergătoare s-ar întâlni percheziția sau ascultarea convorbirilor telefonice ori audierea persoanei suspectate, care pot reprezenta începutul procesului penal, în sensul art. 6 din convenție, aceste prevederi nu sunt încălcate, atât timp cât până la trimiterea în judecată persoana este înștiințată și are timp suficient să-și organizeze apărarea. Or, potrivit Codului de procedură penală român, persoana acuzată este înștiințată, în timpul urmăririi penale, asupra naturii și cauzei acuzației ce i se aduce și în nici un caz o persoană nu poate fi trimisă în judecată fără ca aceasta să fi avut timpul necesar pregătirii apărării sale. În ceea ce privește drepturile persoanei acuzate de a se apăra singură sau de a recurge la asistența unui avocat, dreptul de a beneficia în anumite condiții de asistență juridică gratuită, dreptul de a putea interoga martorii acuzației și dreptul de a cita și interoga martorii apărării, în condiții similare celor ale acuzației, și alte drepturi prevăzute în Constituție, toate sunt garantate în legea procesuală penală română, astfel încât și sub acest aspect critica de neconstituționalitate a dispozițiilor legale menționate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, susținerile autorului excepției, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 224 din Codul de procedură penală raportate la cele ale art. 172 alin. 2 din același cod, care au următorul conținut:

— Art. 224: „În vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare.

De asemenea, în vederea strângerii datelor necesare organelor de urmărire penală pentru începerea urmăririi penale, pot efectua acte premergătoare și lucrătorii operativi din Ministerul de Interne, precum și din celelalte organe de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale, anume desemnați în acest scop, pentru fapte care constituie, potrivit legii, amenințări la adresa siguranței naționale.

Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.”;

— Art. 172 alin. 2: „Când asistența juridică este obligatorie, organul de urmărire penală va asigura prezența apărătorului la ascultarea inculpatului.”

Aceste dispoziții legale sunt considerate de autorul excepției ca fiind contrare: prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție, care stabilesc că dreptul la apărare este garantat; prevederilor art. 49, în sensul cărora restrângerea exercitării unor drepturi sau a unor libertăți trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății; prevederilor art. 20 din Constituție raportate la cele ale art. 6 din

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră, sub denumirea „Dreptul la un proces echitabil”, dreptul oricărei persoane acuzate de a i se aduce la cunoștință acuzarea, de a i se asigura timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării sale, de a se apăra singură sau de a fi asistată de apărător, de a asculta și propune martorii și alte drepturi procesuale.

Dispozițiile constituționale pe care autorul excepției consideră că prevederile criticate le încalcă sunt următoarele:

— Art. 20: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;

— Art. 24 alin. (1): „Dreptul la apărare este garantat.”;

— Art. 49: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”

Dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt următoarele:

— Art. 6: „1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura consi-

derată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

2. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția va fi legal stabilită.

3. Orice acuzat are, în special, dreptul:

a) să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, asupra naturii și cauzei acuzației aduse împotriva sa;

b) să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale;

c) să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer;

d) să întrebe sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării;

e) să fie asistat în mod gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba folosită la audiere.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Se mai constată că textele legale criticate nu aduc atingere în nici un mod dreptului fundamental la apărare în procesul penal.

De altfel, cu privire la constituționalitatea acestor dispoziții din Codul de procedură penală, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii, dintre care menționăm: Decizia nr. 210 din 26 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 5 martie 2001, și Decizia nr. 138 din 8 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 272 din 25 mai 2001. Prin aceste decizii Curtea Constituțională a respins excepțiile de neconstituționalitate, statuând că prevederile art. 224 și 172 din Codul de procedură penală sunt în concordanță atât cu dispozițiile Constituției, cât și cu cele ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, argumentele exprimate în acele cauze rămân valabile și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, art. 2, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 din Codul de procedură penală raportate la cele ale art. 172 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Andrei Cristian Rusu în Dosarul nr. 10.261/2001 al Judecătorei Sectorului 6 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 noiembrie 2001.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 317

din 20 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, excepție ridicată de Cristian Istrătescu, Gavrilă Crăciun și Evghenia Mante în Dosarul nr. 3.975/2000 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, textul criticat nefiind contrar prevederilor art. 41 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 mai 2001, pronunțată în Dosarul nr. 3.975/2000, **Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 67 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată**, excepție ridicată de Cristian Istrătescu, Gavrilă Crăciun și Evghenia Mante într-o cauză având ca obiect recursul declarat de aceștia împotriva Încheierii de ședință din 13 iunie 2000 prin care s-a dispus instituirea unor măsuri asigurătorii, în temeiul textului de lege criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că măsurile prevăzute de textul criticat „încalcă dreptul de proprietate ocrotit de art. 47 din Constituția României, pornind de la premisa de vinovăție, ceea ce este inadmisibil“.

Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază că excepția invocată este neîntemeiată, întrucât luarea măsurilor asigurătorii de către instanțele Curții de Conturi nu aduce atingere dreptului de proprietate privată al persoanelor supuse jurisdicției acestei Curți.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu motivarea că textul de lege criticat nu este contrar prevederilor art. 41 din Constituție, iar măsurile asigurătorii dispuse de Curtea de Conturi în temeiul art. 67 din Legea nr. 94/1992, republicată, au ca scop împiedicarea diminuării activului patrimonial al debitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 67 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, dispoziții care au următorul cuprins: „(1) În cazurile prevăzute la art. 40 alin. (1) și (2), colegiul jurisdicțional este obligat să dispună luarea măsurilor prevăzute de lege în scopul asigurării reparării prejudiciului rezultat din actul de investiție, al plății dobânzilor, amenzilor și cheltuielilor de judecată.

(2) Măsurile asigurătorii dispuse de colegiul jurisdicțional se execută prin organul competent teritorial al Ministerului Finanțelor, care este obligat să procedeze de îndată la identificarea bunurilor mobile și imobile, precum și a oricăror venituri ale pârâtului și să le indisponibilizeze în limita valorii prejudiciului rezultat din actul de investiție, înaintând instanței actele încheiate.

(3) Dispozițiile alin. (2) se aplică și în cazurile când colegiul jurisdicțional a încuviințat luarea măsurilor asigurătorii potrivit art. 31 alin. (6) sau, după caz, art. 37 alin. (4), mai înainte de a fi investit cu judecarea cauzei.

(4) Împotriva încheierilor colegiului jurisdicțional, prin care au fost dispuse ori încuviințate măsurile asigurătorii, se poate face recurs jurisdicțional, care nu suspendă executarea acestora.“

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că aceste dispoziții „încalcă dreptul de proprietate ocrotit de art. 47 din Constituția României, pornind de la premisa de vinovăție“. Curtea constată că art. 47 din Constituție statuează în legătură cu „*Dreptul de petiționare*“ și în consecință nu are incidență în cauză. În realitate, din conținutul criticii formulate rezultă că dispozițiile constituționale considerate a fi fost încălcate sunt cele cuprinse în art. 41 privind „*Protecția proprietății private*“ și în art. 23 alin. (8), potrivit căruia „*Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată*“. Așa fiind, controlul de constituționalitate urmează să fie efectuat prin raportare la aceste dispoziții din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

Art. 67 din Legea nr. 94/1992, republicată, stabilește, pentru colegiul jurisdicțional care judecă și hotărăște cu privire la plata despăgubirilor civile pentru pagube cauzate și plata de amenzi pentru abateri cu caracter financiar comise de persoane supuse jurisdicției Curții de Conturi, obligația de a dispune sau încuviința luarea unor măsuri asigurătorii

prevăzute de lege în scopul asigurării reparării prejudiciului rezultat din actul de investire. Rațiunea instituirii prin lege a măsurilor asigurătorii este aceea de a-l împiedica pe debitor să-și diminueze, pe parcursul procesului, activul patrimonial, pentru a fi conservate posibilitățile de reparare a prejudiciului cauzat. Această indisponibilizare a bunurilor debitorului nu diminuează patrimoniul persoanei în cauză. De altfel, art. 41 din Constituție, invocat chiar de către autorii excepției de neconstituționalitate, prin alin. (1), garantează dreptul de proprietate și creanțele asupra statului, dar nu exclude limitarea unor prerogative ale dreptului de proprietate. Conform acestui text „*Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite prin lege*“. Așa fiind, Curtea nu poate reține încălcarea prin dispozițiile criticate a prevederilor art. 41 din Constituție, referitoare la protecția proprietății private.

În legătură cu invocarea încălcării art. 23 alin. (8) din Constituție, Curtea observă că prezumția de nevinovăție cu privire la care statuează acest text constituțional este proprie doar procesului penal, neavând nici o legătură cu cauzele de natură civilă, comercială sau de contencios administrativ. În consecință, și această critică de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 67 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, excepție ridicată de Cristian Istrătescu, Gavrilă Crăciun și Evghenia Mante în Dosarul nr. 3.975/2000 al Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 noiembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro